

i ve prospěch N-ův. Lze ponechati stranou, že i s hlediska § 320 tr. ř. jest učiniti podkladem výkladu celé tvrzení souvislé, nikoliv jen ojedinělé věty ze souvislosti vytržené, a že N. souvisle s výroky stížností uplatňovanými, ba někdy takřka jedním dechem udal, že ho stěžovatel k vraždě navedl. Není ani třeba úvah o tom, zda nebyly dotčeny, v protokole osvědčené projevy obžalovaného N-a odvolány a zda nepozbyly významu i pro dosah § 320 tr. ř. (srovnej rozh. čís. 1723 sb. n. s.) tím, že při hlavním přelíčení N. předem odepřel výpověď, a pak v pozdějším doznání — neopakovav údaje, o které jde — důsledně tvrdil, že mu stěžovatel říkal, by G-ovou zabil, by ji dvakráte nebo třikráte udeřil do hlavy, by to udělal a že ho přímo sváděl několikráte k zavraždění Markéty G-ové. Neboť stížnost řídí se v oné výtce zřejmě názorem, že u intelektuální spoluviny a účasti je vzdálenějším spoluvinníkem a účastníkem, kdo nepůsobil bezprostředně na vůli, nýbrž jen na cit vraha, jehož vražedný úmysl nevzešel takto z působení pachatelova ihned a přímo, nýbrž teprve prostřednictvím duševních úkonů, k jejichž vývinu dal pachatel podnět vyvoláním hnutí citového (zlosti, nenávisti, závisti, soustrasti a pod.). Stížnost je na omylu. Zjednatel vrahdy, trestným podle § 136 tr. zák. jest (§ 135 čís. 3), kdo vraha k vraždě najal, nebo jakýmkoliv jiným způsobem pohnul, tudíž kterýkoliv intelektuální původce vrahdy, kdo vyvolal v napotomním vrahu dosud jím nepojatý zlý úmysl jinou osobu usmrtiti, aniž záleží na tom, zda byl úmysl ten vyvolán působením pachatele na vůli nebo na cit člověka, který se z příčiny tohoto působení stal — jak pachatel zamýšlel — vrahem. Vzdálenější spoluvinou neb účastí po rozumu § 137 tr. zák. jest jen intelektuální pomoc, činnost pachatele, který způsobem v § 5 tr. zák. naznačeným — příkazem, radou, poučením, schvalováním — vražedný úmysl v pachateli teprve nevyvolává, nýbrž vraha ve vražedném úmyslu bez působení pachatelova, před jeho působením již pojatém jen utvrzuje (srovnej rozh. čís. 2706 vid. úř. sb. a rozh. čís. 517, 2128 sb. n. s.). Jelikož ani ve výpovědi obžalovaného Františka N-a, ani v ostatních výsledcích hlavního přelíčení není ani nejmenšího poukazu na jiný pramen (jinaký vznik) vražedného úmyslu N-ova než působení stěžovatelovo (návod stěžovatelův), najmě žádného poukazu, že onen úmysl vznikl již před tímto návodem, a stížnost takových poukazů vůbec neuplatňuje, nebylo tu tvrzení, které mohlo nebo dokonce mělo býti podle § 320 tr. ř. podkladem otázky, již by byl skutek uvedený v druhé hlavní otázce přivoděn pod hlediska vzdálené spoluviny, a nenastalo pomínutím otázky té porušení § 320 tr. ř., takže zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. není dán.

Čís. 4406.

Otisk zhotovený cyklostilem jest »tiskovinou« ve smysle § 2 odst. I. zák. čl. XIV:1914.

»Rozšiřovati« ve smysle § 8 zák. čl. XIV:1914 lze i jediný exemplář tiskoviny, činí-li se jeho obsah přístupným, třebas postupně, velkému počtu lidí, aniž bylo předem zabezpečeno, že zůstane v úzkém kruhu zájemců.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Zm IV 777/31.)

Obžalovaný předčítal a dával podpisovati v obci S. dům od domu v době od 19. do 25. února 1931 leták zhotovený na cyklostilu, na němž nebylo označeno jméno vlastníka tiskárny neb rozmnožovacího ústavu, ani místo tisku nebo rozmnožování. Oba nižší soudy uznaly obžalovaného vinným a odsoudily ho pro přečin podle § 24 č. 3. zák. čl. XIV:1914.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů :

Proti rozsudku vrchního soudu ohlásil a provedl obžalovaný zmateční stížnost podle č. 1 a) § 385 tr. ř. Zmateční stížnost není důvodná. Stěžovatel vytýká, že závadný spis, který není letákem, nýbrž peticí, určenou Národnímu shromáždění, nebyl rozmnožen způsobem v § 2 tisk. zák. uvedeným, poněvadž byl rozmnožen na tak zv. cyklostilu. Okolnost, zda rozšiřovaný tiskopis je letákem, či peticí, je s hlediska § 24 čís. 3 zák. čl. XIV:1914 nerozhodná. Vyžaduje se jen, aby šlo o tiskovinu. Podle § 2 tisk. zák. třeba rozuměti tiskovinou rozmnožování spisu pořízené způsobem technickým aneb chemickým. Stěžovatel má zřejmě za to, že zákon rozumí tiskovinou jen výrobky zhotovené tiskařským lisem. Avšak pro takové omezení nesvědčí ani doslov zákona, ani jeho účel. Zákon mluví o rozmnožování technickým způsobem. Otisky na cyklostilu jsou produkty rozmnožené technickou cestou, což ostatně i zmateční stížnost uznává, neboť cyklostil umožňuje svým technickým zařízením zhotovení více stejných spisů jako otisků. Stěžovatel ani neuvádí, které technické důvody by překážely tomu, aby výrobky cyklostilu nespádaly pod ustanovení tiskového zákona. Zákon má při stanovení pojmu tiskoviny na zřeteli, že jde o hromadné zhotovení stejných výtisků, aby myšlenky jimi projevené vnikly cestami, shrnutými v § 8 tisk. zák. pod pojmem rozšiřování, rychle ve známost širšího kruhu lidí. Spisy rozmnožené na cyklostilu mohou dojíti přibližně stejně rychlého a rozsáhlého rozšíření jako výtisky tiskařského lisu. Námitky, že by pak každý oběžník bank a velkoobchodu rozmnožený na cyklostilu a dále podání advokátů ve více vyhotoveních, hlavně ve věcech konkursních a vyrovnacích, podléhaly tiskovému zákonu, což by bylo absurdní, nepřihlížejí k ustanovení § 5 tisk. zák., který výslovně vypočítává případy, na které se § 5 tisk. zák. nevztahuje a který obavy stěžovatelovy činí bezdůvodnými. Poněvadž otisky na cyklostilu jest považovati za tiskoviny, neobstojí ani námitka stěžovatelova, že závadný spis nebyl rozmnožen v žádné tiskárně anebo v rozmnožovacím podniku. V případě rozmnožení spisu na cyklostilu je tiskařem zřejmě osoba, která otisky zhotovila, místem tisku je místo, kde otisky byly psacím strojem zhotoveny, a nakladatelem je ten, kdo soustřeďuje ve svých rukou celkový odbyt otisků pro obecnost. Stěžovatel tvrdí dále, že spis nerozšiřoval, poněvadž jej nevyložil k veřejnému nahlédnutí, nýbrž předložil spis každému, kdo jej chtěl podepsati, zvlášť a soukromým způsobem. Stěžovatel však nesprávně vykládá pojem rozšiřování. Podle § 8 tisk. zákona jest rozšiřováním ve smysle zákona prodej, bezplatné rozdělení, vyložení k veřejnému nahlédnutí, umístění na veřejném místě a rozeslání. Nižší soudy zjistily, že obžalovaný v době mezi 19. a 25. únorem

1931 v obci S. po domech předčítal a dával k podpisu závadnou tiskovinu. Vlastním cílem rozšiřování jest, aby se tiskovina dostala do veřejnosti. Toho také bylo zjištěnou činností obžalovaného dosaženo, neboť jeho jednáním stala se závadná tiskovina přístupnou obyvatelstvu obce S. v tak velkém počtu, že jest hovořiti o obecné přístupnosti tiskoviny. Na tom nemění nic okolnost, že se tak stalo postupně sdělováním jednoho exempláře, neboť právě tímto postupným sdělováním byla přivoděna obecná přístupnost tiskoviny. Z obsahu tiskoviny a dále z okolnosti, že byla sdělena mnoha osobám, aniž bylo předem určeno, že má zůstatí v úzkém kruhu zájemců, vysvítá, že byla určena pro veřejnost. Zjištěnou činností sděloval, to jest bezplatně rozdělával obžalovaný závadnou tiskovinu postupně mnoha osobám v úmyslu, aby se o obsahu tiskoviny dozvěděly, a proto vyčerpává činnost obžalovaného pojem rozšiřování bezplatným rozděláváním. Poněvadž jde o tiskovinu, na které třeba vyznačiti náležitosti v odst. 1 § 5 tisk. zák. předepsané, závadná tiskovina těchto náležitostí neměla, a zjištěná činnost obžalovaného vyčerpává pojem rozšiřování bezplatným rozděláváním, porušil obžalovaný svým jednáním předpis § 24 čís. 3 zák. čl. XIV/1914. Zmateční stížnost byla jako bezdůvodná podle odst. I. § 36 por. nor. zamítnuta.

Čís. 4407.

Skutková podstata přečinu podle § 45 zák. č. 218/26 Sb. z. a n. nevyžaduje, aby pachatel byl napřed nějakým způsobem varován před zásahem do původského práva; trestní stíhání pachatelovo nezávisí na předchozím doručení zákazu zasahovati do práva vyhrazeného původci.

Se zřetelem na ustanovení § 30 stanov »Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních v Praze« jest představenstvo tohoto družstva oprávněno podati soukromou obžalobu podle § 50 cit. zák. Lhůtu v tomto ustanovení zmíněnou jest počítati ode dne, kdy se o trestném činu a o pachateli dovědělo představenstvo družstva, nikoli kontrolní orgán.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1932, Zm IV 16/32.)

Soud první stolice zprostil obžalované H. H. a M. H. podle § 326 č. 3. tr. ř. z obžaloby pro přečin zásahu do původského práva podle § 45 zák. č. 218/26 Sb. z. a n. s odůvodněním, že soukromý návrh »Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních v Praze« byl podán po uplynutí dvou měsíců ode dne, kdy se o trestném činu dověděl kontrolní orgán sdružení. **O d v o l a c í s o u d** na odvolání hlavního soukromého žalobce zrušil rozsudek prvního soudu a uznal obžalované vinnými podle obžaloby, že pořádali ve své restauraci dne 21. května 1927 bezprávně provozování hudebních děl, k nimž náleží výlučné provozovací právo »Ochrannému sdružení«.

N e j v y š š í s o u d zamítl zmateční stížnost obžalovaných.

Z d ů v o d ů :

Proti rozsudku soudu odvolacího ohlásiti oba obžalovaní a jejich zvolený obhájce zmateční stížnost podle § 385 bodu 1 a), c), 3 tr. ř.,